

Мждрецъ въвъ съвета, орелъ въ планината,
 На четата гордость, слава на борбата,
 На Хаджи Димитра съратникъ и братъ,
 Като него храбъръ, като него младъ,
 Чувства сѣ велики въ двамага горѣха,
 На сжщото знаме служители бѣха,
 На сжщата мисль — живъ образъ и плть.
 Единъ бѣ главата, другиятъ — умътъ,
 Единъ бѣше вожда, другиятъ — кърмачътъ,
 Къмъ смъртъта готови еднакво да крачатъ.
 Караджата бѣше свързанъ, окованъ,
 Окржженъ отъ мръсна и свирепа сганъ
 Кръвници, остатки отъ разбити орди,
 Що го на вжжето завлачеха горди.
 Самъ-си отъ борцигѣ боя преживѣлъ,
 Разбитъ, злополученъ, съ кръвь оплисканъ цѣлъ,
 Като лвъ ударенъ, кой кръвьта си губи,
 Караджата гордо, срѣдъ смѣхове груби,
 Вървѣше замисленъ къмъ позорний стълбъ^м —
 Елементъ ужасенъ въ народната скръбъ.
 Тълпата край него метежно ревъше,
 И на всѣка крачка повече растѣше.
 Солдатитѣ груби не сѣщаха жаль,
 Децата изъ пжтя хвърляха му калъ,
 А една кадъна чехъла извади
 И съ бѣсъ възъ лице му три удара даде.
 Той вървѣше мрачно, спокоенъ и глухъ
 На псувни, обиди; силниятъ му духъ
 Летѣше къмъ боя, де бѣха остали
 Другари заклани, мечти, идеали . . .
 Той виждаше ясно бунтовния лвъ
 Летящъ надъ глава имъ и готовъ за ревъ,
 И горитѣ красни, и оназь природа
 Широка и чудна и пълна съ свобода,
 И Хаджи Димитра цѣлъ въ кърви облѣнъ,
 Който му ревъше: „Що се вдаде въ плѣнъ?
 Караджа, безъ тебе не умирамъ ази!“
 Кога до вжжето той се дотѣрази,
 Очи му свѣтнѣха съ небесенъ свѣтликъ,